

LA BANDERA REGIONAL

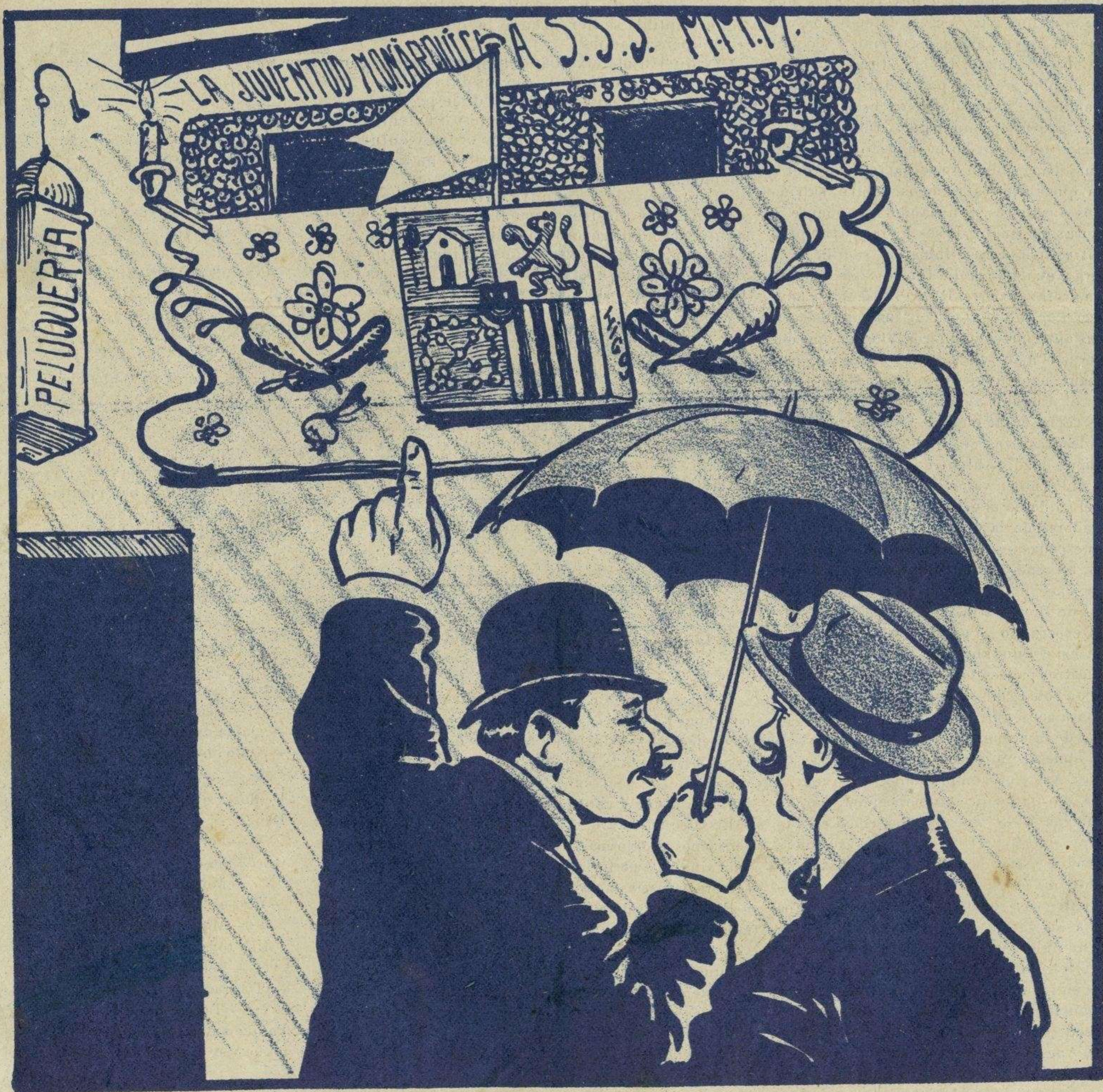
SETMANARI TRADICIONALISTA

ADMINISTRACIÓ:
Carrer d'Aragó, 252, pral. 2.^{aa}
Despatx: de 10 à 12 y de 3 à 6

SUSCRIPCIÓ:
Un any. . . 6 Ptas. — Mitj any. . . 3 Ptas.
Número solt. 10 céntims

Tip. Lit. Fiol y C.ª - Passatge S. Joseph

AL CARRER DE "FERNANDO"

—¡Ay, ay! Moltes flors, moltes coloraines, y no hi ha llums!
—¿Llums? Els llums son á dintre...

¡INTERESSANTÍSSIM!

El próxim número será tirat en colors y dedicat á la festa onomástica del R... y als braus y heróichs defensors de la Santa Causa.

Tan el text com la ilustració será cosa bona.

Homenaje á los veteranos carlistas

A medida que va acercándose la fiesta de San Carlos, día señalado para el espléndido homenaje con que la «Juventud Carlista» de Barcelona obsequiará á los supervivientes veteranos que durante la última guerra civil defendieron valerosamente con el arma en la mano, la más grande, la más sublime de las causas, la Causa de la Tradición, siéntese por todas partes aspirar un ambiente saturado de entusiasmo para tan simpática fiesta, inundándose de júbilo los corazones al presagiar las emocionantes escenas que con dicho motivo se desarrollarán entre aquellos que en otros tiempos habían sufrido juntos los sinsabores, rehusando igualmente á las dulzuras de una vida sosegada y tranquila para entregarse á otra llena de sacrificios y amarguras, en defensa del Dios escarnecido, de la Patria profanada y del R... desposeído. ¡Cuántos llorarán de júbilo al cruzar sus miradas con las de sus antiguos compañeros, al estrechar entre sus brazos á sus verdaderos amigos con cuya compañía habían puesto coto á la Revolución dominante! ¡Cuántos al contemplar á su alrededor á las representaciones de las innumerables Juventudes Carlistas, exclamarán con el alma inundada de gozo: ¡Ah! no en vano expusimos nuestra vida, no en vano derramamos nuestra sangre; el ruido de nuestros disparos contra los atropelladores de la libertad y el choque de nuestras espadas esgrimidas en defensa de la Religión, ha repercutido en el alma de nuestros sucesores que, impregnados en las redentoras doctrinas de Dios, Patria y Rey, están frenéticamente esperando la ocasión de ocupar nuestros lugares, continuando la obra por nosotros y por nuestros padres tanto tiempo há emprendida, hasta conseguir su definitivo triunfo.

Mas para conseguir este triunfo, es necesario, á más de la propaganda del ideal que se persigue, la abnegación y sacrificio de parte de sus defensores. Así lo ha comprendido la «Juventud Carlista» de Barcelona al emprender por su cuenta un gasto tan considerable como el que reportará el antedicho Homenaje; así igualmente lo ha comprendido la «Juventud Carlista» de esta ciudad que fué la primera en abrir una suscripción entre sus socios para cubrir los gastos del viaje á los veteranos que por su escasez de recursos no hubieran podido asistir á la hermosa fiesta proyectada. Adelante pues, y no desmayemos en la lucha emprendida. Vosotros, venerables ancianos, que á pesar de vuestras canas aun sentís latir vuestro corazón por la santa Causa del Augusto Desterrado, servid de guía á estas Juventudes, que cual si ya hubiera sona-

do la hora del triunfo, se agitan, se mueven, se robustecen y propagan, esperando la ocasión de recuperar su autenticidad, su legitimidad y sus tradiciones, las que en vano revoluciones y guerras han tratado de aniquilar, pero que resurgen de nuevo á la vida, al hálito de la fé católica, ya que la España castiza, la verdadera, al auténtica, es la España Tradicionalista.

N. N.

Igualeda Octubre 1908.

Deu - Patria - Rey

Aquest és el sant lema de la Bandera Carlista. Per aquesta lluytaren mils y mils de guerrers, sofrint voluntariament les aspereces de la lluyta y sacrificant vida, familia y hisenda.

Es el sant lema que resumeix les sanes aspiracions de tot un poble, que ayma ferventment la Tradició religiosa y política de nostra patria: és el sant lema dels soldats heróichs que ab fe ardenta y entussiasme indescriptible se llensaren á la defensa dels principis salvadors.

Y aqueixa mateixa bandera que guiava els soldats á la victoria és la que'ns guia á nosaltres á la propaganda per medi de le premsa y els Aplechs y mil altres actes d'extensió carlina, ab aquella disciplina y ordre y entussiasme que caracteriza les nostres manifestacions, que cap altre partit por igualar.

Requetens de Catalunya: Nosaltres hem d'ajudar als nostres germans majors á n' aquesta creuada gegantina. Contribuimhi á escampar als quatre vents els nostres ideals. Ajudemla ab totes nostres forces á la premsa tradicionalista, que propaga arreu els nostres ideals.

Femho aixís; y aixís honrarém al nostre august Capdill, aixís honrarém als héroes passats, y aixís honrarém als nostres il·lustres quefes.

Avant y sempre avant. Avant en la propaganda, que aixís estarém ben saturats dels nostres debers quan la Patria ens exigexhi el sacrifici de nostra sanch y de nostres vides en holocauste de la Bandera santa de Deu, Patria y Rey.

JAUME RIUS

(Del Requeté Carlí de Manresa)

¡No volém ser menos!

¡Ab quin gust vam llegir á n'aquestes mateixes columnes l'article «A qué venim» del entussiasista Requeté Carlí de Manresa! Al veure que's llensa resolt á la lluyta, á treballar fermament en bé de nostra Causa, hem sentit també desitjos de col·laborar en la noble obra.

El «Requeté Carlí de Sabadell» tampoch vol ser menos. Vol formar en fila, y aqui som, porque hem vingut, á portarhi el nostre petit esforç, pero sempre entussiasista y decididament.

Els nostres veterans ens han dit: «¿qué feu dormilegas? á treballar ara que sou joves.»

Y aquí ens teniu. Aném provehíts de bona fé, d'entussiasme, de bona voluntat. A combatre als qui volen entorpir la nostra marxa triomfal, als qui volen posar una pedra en el camí de nostres brillants aplechs.

¡Requeténs de Catalunya! Secundém tots la obra iniciada pel Requeté Carlí de Manresa. Avuy

per avuy el camp d'operacions es la Premsa. Siguém ara soldats de la ploma, que la ploma fa sanch y es també arma de conquista. Fem un exércit d'escriptors, que'ls bregats en la lluita també han sigut aprenents abans.

El Requeté Carlí de Sabadell entra en files, y tirará tan dret com sábiga als enemichs de nostra Patria que ho son també de la nostra Causa. ¡Guerra als lliberalots de totes les castes!

Y després de tirar la primera canonada, despedím als bons lectors de LA BANDERA y... fins un altre día.

EL REQUETÉ CARLÍ DE SABADELL

El dimoni temptador

—Aquest cop has de venir.—

—No ho cregas.—

—Vénen tots dos.—

—M'es igual.—

—Jo soch curiós

y la corrent vull seguir.—

—Jo soch ferm, y la corrent als homes fermes no arrossega.

A tú la corrent t'ofega

y vas rodant tant content.—

—Es que al fi hi ha una resclosa voltada de creus y honors y empleyos...—

—Aquests favors

que se'ls guardi qui'n disposa.

Honradament treballant

visch molt felís.—

—Pro ignorant.—

—No vull popularitat,

ni adulo á qui'm pot fer gran.—

—La teva obcecació es nécia.

¿Els vols veure?—

—¡Ni un moment!—

—El meu cor s'en va al andén.—

—L'esprit meu ja és á Venecia.—

—¡Mira quin pet de plumeros!...

¡com brillen els entorxats!...

¡quins cavalls més ben plantats!...

¡quin goig els alabarderos!—

—Mira: dos joves malalts,

mendicaires, esguerrats...

¡Pobrets!... Son dos desgraciats

de les guerres colonials.—

—Es hermosa.—

—No la he vista.—

—Somreya.—

—Deu ser ditxosa.—

—¡Quina dona mes hermosa!...

—¡Quina hermosura tant trista!—

De flors ¡si n'han abocades!...

Dálies...

—Per cert ben hermoses.—

Gardénies...

—Molt oloroses.—

—Y roses...

—Molt perfumades.—

—Una toya...

—Ben teixida.—

—¿T'agrada aixó?—

—¡Tant com ells!

Perque entre tots els pomells no he vist ni una margarida!—

PAU GARROFA

Allá va...

«Basta de Aplechs» ha bramats aqueixos dies «El Progreso» ab motiu dels fets de Mataró, y com que si'ls acabessim... no sabrien qué fer mos benevols lectors, vaig á exposáls hi un pensament que ja fa dies viu en mon cervell y qu'ha crescut forsa d'ensá de la celebració de la Assamblea de la Bona Prempsa, á Saragossa.

Considerant que lo que s'escriu, escrit queda, y si no's lleigeig avuy, pot llegirse demá ó un altre dia:

Tenint en compte que si lo escrit es veneno, es de tal naturalesa que la seva activitat y forsa destructora creixen á mida qu'el temps passa:

Essent cert que'l paper escrit circula, passa de má en má, y la majoria de les vegades cau en poder de gent incauta, que desconeix la malicia de certs escriptors y la pernicioso influencia de molts impresos:

Venint, com venim tots, obligats á treballar pera la extinció de la mala prempsa:

Vistes les ganes de treballar dels carlins, demostrades de sobres en la serie d'aplechs, mitins, paelles, batzarras, inauguracions de cercols, constitució de juntes, etc., etc., que d'un quant temps á n'aquesta part venen succehntse:

Ab perdó de «La Rebeldía», crech:

Que podria fundarse á Barcelona una nova entitat carlista, ab arregio á unes bases, com per exemple:

a) Ab el títol de *Lliga carlina d'higiene contra la peste liberal* se funda á Barcelona una entitat quin objecte serà única y exclusivament procurar el major nombre de baixes als periódichs liberals, y la recullida de tota classe de periódichs, llibres, follets y demás impresos que no s'avinguin ab lo que'ns ensenya l'Església catòlica y qu'atentin contra la moral y les bones costums de la societat y dels individus tots.

b) Aquesta entitat tindrà ramificacions á tots els pobles de Catalunya y d'Espanya tota, á quin objecte en cada localitat se nomenarà un delegat ab atribucions suficientes á poguer representar degudament á la «Lliga»

c) La «Lliga» estarà governada per una junta ó concell directiu, compost de varis membres que vindrán obligats á portar á la práctica y cuidarán de fer cumplir el reglament definitiu que s'acordi. Nomenarán als delegats.

d) Els socis de la «Lliga», tots carlins, pagaran una petita cuota anyal, ab obligació de satisferla dintre d'un plasso determinat.

e) Els socis á mida que vaigin recullintlos, enviarán els impresos al domicili social, hont se'ls hi entregará un resguart qu'acreditará el nombre d'exemplars enviats y la fetxa de l'entrega. També, á fi de comprobarles, donarant compte de les baixes als periódichs que vaigin logrant.

f) Els registres de baixes y entregues se tancarant cada any quinze dies abans de Sant Joan fins al primer d'Octubre, en quin dia el concell ó junta directiva rependra'ls treballs ab la deguda activitat.

g) Durant els quinze dies anteriors á la festa de Sant Joan, la junta ó concell farà'l recompte de les baixes y de les entregues y liquidará ab els delegats, fent de manera que á la vetlla de Sant Joan estigui tot disposat pera donar compliment á les bases que segueixen.

h) A la vetlla de Sant Joan de tots els anys, ab el fruit de les recullides y en el lloch prèviament designat, se farà un foch, el foch de Sant

Joan, ab assistència de tots els socis y demás que vulguin presenciárlu, quin espectacle podrà nomenarse «Foguerada higiénica».

La primera «Foguerada» en atenció á Barcelona y tenint en compte qu'aquest es un dels principals focos d'infecció, deurá tenir lloch al cim del Tibidabo.

i) Se concedirán premis als socis que mes s'hajin distingit en el compliment del seu deber, y si n'hi hagués algún que per rahó dels seus treballs se'n fes mereixedor, la junta ó concell directiu podrà concedir premis extraordinaris.

j) Els premis serán entregats al temps que durí la foguerada, ab la solemnitat més gran possible.

k) La «Lliga carlina de higiene contra la peste liberal» funcionarà ab el beneplácit de les autoritats competents.....

JEAN ARLOT

Aplech de Burriana

Pels telefonemes, per les ressenyes que ha fet tota la prempsa carlista del Aplech de Burriana, pot ben assegurar-se que ha sigut un éxit més á sumar als que ve recullint el partit carlista d'un quant temps en aquesta part, ja que foren uns 15.000 carlins de totes parts que's reuniren en aquella important població fent pública ostentació dels seus ideals.

A l'arribada del Quefe Regional de Valencia, D. Manel Polo y Peyrolón, va organitzar-se una imponent manifestació, portant no obstant les banderes enfundades per ordre gubernativa y essent aquelles en número de dotse.

Totes elles foren dipositades als salons de la Joventut Carlista, que havian sigut adornats ab diversitat de banderes y plantes tropicals.

La benedició tingué lloch á l'Església de Sant Blay, patró de Burriana, després d'haverse celebrat una solemnial missa pel Sr. Rector de la mateixa, Rnt. Mossen Salvador Domingo.

Les autoritats carlistes ocuparen llocs de preferencia en el presbiteri.

De la hermosa Bandera de Burriana, brodada per les religioses Germanes de la Consolació, ne fou padrí el Sr. Polo y Peyrolón.

Del sermó n'estigué encarregat el Rnt. Mossen Elías Millant, que ab paraula clara y ab profunditat de concepte, fustigá ab valentia als enemics de la Fé y de la Patria.

Acabades les cerimonies religioses, la bandera fou acompanyada al Círcol als acors de la Banda Municipal de Burriana.

A les tres de la tarde va comensarse el grandió mitin, habilitantse uns espayosos magatzems, que quedaren plens de gom á gom.

La presidencia fou ocupada pels Srs. Polo, Salaberry, Bordas, Simó, Martín Mengod, Peris, Puigrefagut y altres, pronunciant fogosos y enérgichs discursos y recullint tots sorollosos aplausos.

Al aixecarse el Sr. Polo y Peyrolón pera resumir fou ovacionat, repetintse els picaments de mans al acabar la seva peroració.

Estigueren representades al grandió acte casi totes les Joventuts Carlistes d'Espanya y estigueren presents els següents periódichs: El Correo Catalan, El Guerrillero, LA BANDEA REGIONAL, El Mercantil de Valencia, El Liberal de Madrid y L'Amich del Poble.

Acabat el discurs del Sr. Polo, fou llegida una

carta autógrafo de D. Carles y un telegrama del Princep D. Jaume.

Una y altre foren escoltats ab religió y sepulcral silenci, esclatant al final ab una salva d'aplausos y visques.

Aquest Aplech ha alentat als carlins d'aquells pobles, que's disposen á emprendre una tasca forta y constanta.

Polítiques

La mort del Cardenal Casañas

Escrich, apesarat, aquestes ratlles. La mort sobtada del virtuosíssim Cardenal m'ha afectat de debó...

Son tres quarts d'onze de la nit del dimars; y al comensar aquestes ratlles, sento la forta trepidació del tren reyal que passa sota'ls balcones de casa en direcció á Saragossa. Don Alfons y donya Victoria surten de Barcelona, després de sis dies de trastejar sense descans...

Fá poca estona que he transitat pels carrers de la ciutat y he vist, ab dolor, les llumináries, y he oit els venedors dels diaris que criden «la mort del cardenal Casañas». Y he sentit el dolor més viu, y se m'han enrojat les galtes...

—¿Ab qué's coneix—m'he preguntat—que'l que fou nostre Mestre y Pastor és un cadáver, calent encara? ¿Es cert que ha mort un dels fills més ilustres y més grans de la ciutat, y no s'han apagat les llumináries en senyal de dol y de pena fonda? Vosaltres, católichs alfonsins, esteu tan cechs o tan enlluernats per les brillantors de la reyalta, que no heu vist que apagant els llums de vostres fatxades prestaveu un homenatge merescut al mort ilustre, y ensemps vos haguera aplaudit el propi monarca que tant aymava al Eminentíssim Cardenal? El nou Canonge de la Seu barcelonina vos ho haguera dit, sens dupte, si vos hagués cregut capassos de fer una ofensa tan grave y tan grossera á les despulles del sabi Cardenal. Ell, el velllet Pastor, que havia fer, pot ser, esforços de flaqueza aqueixos dies pera fer més agradosa y més solemnial la estada als augusts hostes en nostra terra, no ha merescut dels católichs alfonsins aquesta delicadesa vulgaríssima!

¿Qué pensaré don Alfons, al saberho!

Potser dirá, en son interior, que una gent que no sab honrar als seus fills ilustres y preclaríssims, no mereix gran cosa dels seus reys ni gran cosa haurá d'agrahíls hi la Patria...

Y vos, senyor Maristany, que no heu encés avuy la vostra casa donant aixís una l'issó crudelíssima al piadosíssim y beatífich marqués de Comillas y companys en alfonsisme, rebeu la meva enhorabona. Vos no seréu tan piadós y rapa velas com ell, però heu demostrat ser més digne vehí de Barcelona, per no dir més católich...

Ara veuréu, estimats lectors, per qué dono compte, en la secció de «Polítiques», de la mort del sabi Cardenal.

Desde qualsevol lloch del nostre setmanari podém oferirli el nostre humil homenatge. Y ell, desde la gloria l'acceptará gustosíssim. Y éll ho era d'humil. Humil com els seus pares, tan piadosos com humils.

Ell serà una gloria barcelonina. Y ho serà per

ANÈMPAMS...!

—¿Es á dir que també has vingut al cas del senyor Sureda?
 —Ja veurà. La professó era molt bona. Lo que no m'agrada és el sant.

tuts, pel seu saber, per la seva caritat inagotable.

Va neixer el 5 de Setembre de 1834, y va estudiar al Seminari de la nostra ciutat, prenent ordres en 1858, quan ja era catedràtic de Filosofia.

Va ser 8 anys rector del Pi, y va treballar constantment en defensa de la Religió en polèmiques tremendes desde la premsa. Fou, més tart, canonge de nostra Santa Catedral y Rector del Seminari. A l'any 1879 el Papa va nomenar-lo bisbe de Céramo y administrador apostòlic de la Seu d'Urgell, prenent possessió del mateix bisbat a la mort del doctor Caixal, a qui tots els carlins recorden.

En 1895, en Consistori del 29 de Novembre, fou nomenat Cardenal de la Iglesia Romana, y el 23 de Setembre de 1901 prengué possessió del Bisbat de Barcelona, havent sigut el primer qu'entra en nostra ciutat investit de la porpra cardenalicia, y el que primer pogué ostentar el privilegi ó dignitat del *pali*.

Ultimament era el seu afany conseguir que a Barcelona s'aixequés un temple parroquial al Beato Joseph Oriol.

Descansi en pau el qui és gloria del Episcopat espanyol, gloria de Catalunya y honra grandíssima per nostra estimada ciutat.

Els fidels de Barcelona hem de plorar-lo amargament.

REBEC

Barcelonigraph

La vingunda

Sens deixar altre rastre que esquesades adolorides y prestigis posats en solfa, ha passat per Barcelona la oficialitat d'una comitiva, donant lloch a que les societats de segurs, fondes y empreses de tota mena tapessin llurs rétors despintats ab la coloraina de domassos arnats ó democrática Ilustrina, entremitj de qualque fatxada de bon gust y artísticament illuminada.

Una gran part del poble s'ha llessat al carrer, sense entussiasmes, però encuriosida per un espectacle gratuít y llampant, qu'entreté y no capfica.

Es innegable que'ls pochos que aplaudien tampoch s'hi capficaven gaire.

La comtal ciutat ha semblat un bell trovador que entona un himne a la gentilesa. Aquesta, per un moment, ha triomfat. Però es aixó poqueta cosa.

May s'ha edificat res estable sobre l'hermosura corporal, perque aquesta es passatjera. Tot un poble posá'ls seus destins sota'ls peus de la bella María Padilla, *perqué era hermosa...* L'hermosura passá, y caigué, arrastrant en sa caiguda a Pere'l Crudel...

¡Quant ensenya l'història!

Però ja es cosa vella que les hermosures arrastren, momentàniament, a les multituds. Es cosa vella y humana. No fá pas tant temps que'l poble madrileny corria adelerat darrera les reynes dels mercats de les vores del Sena.

No es estrany, donchs, que la senzilleza de la nostra gent alabi una hermosura que ve avalorada ab les gales de la més alta gerarquia...

¡Dues parauletes per l'amor de Deu!

No us cregueu que l'incomparable Rubió hagi

ressucitat el tipu den Fivaller exigint un dret de poble.

S'ha ajupit, ha allargat la má y ha demanat mansoyament dues paraules en catalá...

Y l'incomparable Rubió ha tingut de retirar la má sense l'almoyna, ab un pam y mitj de nas.

Es que a n'en Rubió la gramalla li vé ampla de tal manera, que mirada de lluny semblen faldilles.

Les coses se demanen bé, ó no's demanen.

¿Ho te entés el Fivaller de guardarropia?

AMADIS DE GAULA

MISSIVA

Colóm del meu colomar:
els paranyes d'avuy desprécia;
alsa el vol, travessa el mar
y arriba fins a Venecia.

Quan vegis el Loredán
detura tes ales fortes
y ab elles pica les portes
y uns grans Senyors t'obrirán.

Besa ses mans humillat
y dígals sense basarda:
—Catalunya encara os guarda
la seva fidelitat.—

GARIDÓ

Als Carlins de Tortosa

Es una verdadera llástima lo que passa a Tortosa ab els tradicionalistes.

Essent tan importants els elements ab que contém, aixis per la qualitat de les persones com pel número d'elles, no obstant ni'ns movém ni doném gaire be fé de vida.

Tota Catalunya, tota Espanya millor dit, se mou a impuls de la Tradició, dels ideals salvadors escrits en nostra Bandera; y nosaltres, res; tranquils com sempre, inactius com si tal cosa.

¿Es que no'ns importa el ressorgiment del nostre partit? ¿Es que no'ns importa la propagació de nostres idees? ¿Es que no sentim vius desitjos de que nostra Patria se regeneri? ¿Es que la ociositat ha de dominarnos sempre y hem d'ésser sorts a la veu dels nostres germans?

Carlins de Tortosa: Si les injustícies de la terra vos han tancat en vostres cases, sortiu de nou a fora, que'l camí del sacrifici és més enllá el camí segur de la victoria. Si'ls desenganys han mort vostres ilusions, treballeu de nou sense altres ilusions que'l compliment del deber, que Deu premia més tart ó més d'hora.

Y si l'entussiasme batega en vostres cors y ansiau fer feina esperant que un comensí, comensém tots a la una, que ja sortirà prou, ajudant Deu, qui'ns sábiga conduir cap a la victoria.

Carlins de Tortosa: fundém un Centre, fem el niu, organiséu una Joventut... La gran qüestió és comensar, unirnos, comunicarnos. Tot lo demés vindrá per si sol...

RAMÓN O'CALLAGHAN VILANOVA

VARIES

El Circol Tradicionalista de Sant Martí de Provencals ha obert una subscripció entre'ls seus ocis per contribuir a la compra d'una rotativa per a'l «Correo Español.»

Felicitém a dita societat que, com sempre apoya tota obra y acció que redundi a benefici de nostra santa Causa.

S'ha editat novament «La Entrada de D. Carlos» però ab lletra castellana, deguda a la inspirada ploma de noste amic don Angel Trémols.

En un dels números próxiims la darém a conèixer a nostres lectors. Se ven a 1'50 Pts. a «La Hormiga de Oro».

La Escola catalana «Mossen Cinto» celebra diumenge passat la festa del repartiment de premis en el local del «Centre autonomista de Dependents del Comerç y l'Indústria.»

«LA BANDERA REGIONAL» atentament invitada a a festa, oferí un premi per a la festa.

Diumenge passat l'«Ateneu Autonomista del Districte sise» establert al carrer de Muntaner, número 6, celebrá solemnement la seva festa inaugural.

La Junta tingué l'amabilitat d'oferirnos sa casa y enviarnos tres bonos de pa, arrós y carn per a ésser repartits als pobres, lo qual férem agradosament.

La festa resultá lluidíssima, y'ls pobres que acudiren a rebre l'almoina foren a centenars.

Agrahim de veres les atencions d'aquella Junta, y ho fem especialment al seu President don Bonaventura M.ª Plaja.

La Joventut Carlina de Mataró ha obert una subscripció per a sufragar els gastos del procés del heróich abanderat senyor Roca y socorre als seus pares de quins era el nostre amic l'únich apoyo.

En la nostra Redacció's reben donatius, y setmanalment en farém entrega a la Junta de la Joventut Carlina de Mataró.

La «Biblioteca Patufet» ha publicat el 6.e volúm, que's titula «De cada color», que és interessant y tan ben editat com els anteriorment publicats ab tan d'éxit per la casa J. Bognuá.

Conté deu faules ó historietes, degudes a la experta ploma de Ramón Suriñach, totes elles sugestives, agradoses.

De la ilustració no'n dirém més sinó que ha estat confiada al conegudíssim senyor Junceda.

¡Despertemse!

Carlins de Roquetes:

No penseu que vinch a féuse un discurs brillantíssim, res d'aixó. Sols vull dirvos que 'ls temps que atrevessém son de lluita forta. Nosaltres, que sempre hem sigut fidels a la Bandera de les patries tradicions, que en totes les ocasions solemnes hem sabut dar mostres del nostre entussiasme, avuy estém com endormiscats, ensopits, casi insensibles a les brillantíssimes manifestacions que está dant el nostre partit a tots els demés indrets de Catalunya.

He dit mal, dient insensibles, perque no hi há tal. Si, colectivament, permaneixém aixis, individualment, ab el cor y en esperit, hem assistit a cada un d'aquests actes brillantíssims; cada un de nosaltres ha sentit no ésser un dels braus carlins que a Mataró defensaren la nostra ensenya gloriosa y tots hem pronunciat

germanivolament en nom den Roca, l'abandera de Mataró.

Lo que hem de fer pera que aquests sentiments individuals nostres sien comuns, está á la conciencia de tots. Associarnos, comunicarnos, formar de tots nosaltres un sol nucli, que podria ésser important y poderós. Falta crear un Circol ó Joventut Carlista. Y aixó que á algú li semblará difícil, ab sols volguer está resolt.

No vull adelantarme llevant projectes, coses á fer. Solament apunto la idea, que será sens dupte idea y voler de molts. Y es aixó tant més necessari, en quant aquí ab una sola bufada dels carlins quedaria malmés y inutilisat el caciquisme maurista.

Sí, correligionaris, estimats. Sí volém, per poch que volguém, aquest districte será nostre, y nostre será el futur diputat á Corts. Aixó ho reconeix tothom, inclosos els republicans. ¿No es nostra, donchs, la culpa? No es un peccat, que pesa sobre la nostra conciencia, que poguent treballar ab tan profit, no fem res y consentim que'ls altres ens dominin?

¡A treballar, carlins de Roquetes! Unió, forsa unió. Germanó sincera y lleal entre tots nosaltres. Y ab unió y germanó fortes, podém fer molt pera'l be del nostre districte y pera la gloria de nostra santa Causa.

ZUMALACÁRREGUI

Estém conformes

«El Tradicionalista» de Girona en la ressenya del «Aplech» de Canet, fa, al final, unes observacions que aném á copiar per estar conformes ab lo que alguna volta hem fet notar en nostres columnes. Diuen aixís:

«Ligeramente reseñados los actos que se celebraron, réstanos consignar nuestro más sincero aplauso para los Sres. Puigrefagut y Viza, que en sus respectivos discursos expusieron con palabra fácil y elocuente puntos concretos de nuestro programa: el sufragio y el servicio militar. No involucra este nuestro aplauso para los citados señores censura alguna para los demás oradores que tomaron parte en el mitin, á todos los cuales admiramos. Somos sólo con esta manifestación consecuentes en nuestro modo de apreciar estos actos, ya que entendemos que desgraciadamente una de las causas porque no se saca de nuestra propaganda oral el fruto que sería de apetecer, es por la superficialidad con que se habla generalmente al pueblo. Es preciso hacernos cargo siempre y en todas ocasiones del ambiente que nos rodea: organizamos tales actos para enseñar al pueblo que no nos conoce y robustecer el entusiasmo del que nos es adicto; y no se enseña al pueblo con cuatro frases de relumbrón que no obedecen á ningún fin concreto, si no es el de conquistarse un aplauso más ó menos merecido y entusiasta; no se enseña al pueblo con cuatro generalidades que por abarcar mucho no abarcan nada; no se enseña al pueblo con disquisiciones de un orden filosófico ó jurídico elevado á cuya comprensión no alcanzan la mayor parte de los oyentes; no se enseña al pueblo soltando cuatro diatribas y vuigaridades contra el Gobierno y las Instituciones. Nuestra labor debe ser más práctica y cuando se vaya á dichos actos con un plan de exposición determinado y el pueblo indiferen-

te ó refractario, después de haber oído á nuestros oradores, sepa á qué atenerse respecto la doctrina que sustentamos, muchos más serán los frutos que alcanzaremos de nuestra propaganda. Repetimos que no es nuestro propósito aludir ni censurar á nadie en particular; no hacemos más que señalar un defecto capitalísimo observado en la mayor parte de los actos análogos al que tan sencillamente acabamos de describir y en los que quien hace la presentación de los oradores no olvida consignar que van á seguirle en el uso de la palabra quienes expondrán, con la elocuencia en ellos peculiar, (frase obligada) varios aspectos de nuestro programa; y se acaba el acto generalmente sin que apenas se haya dicho nada en concreto de lo que á nuestro programa se refiere.

A nuestro humilde entender—y es opinión meramente particular—en todos nuestros mitines de propaganda no debe faltar lo que podríamos llamar *nota sentimental*, ó sea un discurso lleno de bellos períodos más para conmover, y enardecer á los nuestros que para enseñar á los demás, de cuyo discurso podría encargarse el orador que más aptitudes reuniera para el caso; pero los demás oradores debieran concretarse en sus peroraciones á un punto determinado, el que más se le prestara, que basta un aspecto cualquiera de nuestro Credo político, medianamente expuesto, para hacerse al público interesante.

Cómo podría esto realizarse no se escapará sin duda á quienes están curtidos en la organización de actos semejantes; por lo que no creemos necesario el exponerlo, aunque estamos dispuestos á demostrar su factabilidad y por ende la seguridad de sacar mayor fruto con el mismo trabajo.

J. AYATS.»

Als cantaires carlins

Robadors de cors, host enlairadora dels amors més purs, estol de somniadors de la suprema Belleza, escolteu:

La Joventut Carlina de Barcelona va á festejar als heroics soldats de la Patria que un dia lluitaren sota'ls plechs de la bandera de Deu, Patria y Rey. Y no us sembla que vostres canturies podrien teixir una corona com á complement de la festa; ab flors que tinguessin la fragancia del incens de nostres temples y el perfum deliciós de nostres ermites? Noyets del Requeté, sonen les vostres lires, ab cants de fé, d'esperansa y amor.

Sou, vosaltres, ignocentes aucelles que xarrotejeu tendrívols plegaries en la nit fosca de la Patria. Sou, ahora, anunciadors de la nova aurora que apunta en l'horitzó de nostra Espanya. Y per aquest horitzó eixirá triomfanta la Bandera santa de nostres sants ideals.

Peró si'l temps és tant curt, que's fa la cosa impossible, no deixeu perxó de cantar. Que'ls vostres cants, segons presumo per lo que lleigeixo en «LA BANDERA», hi haurá qui'ls recullirá y en farà toyes hermoses per ofrena en l'altar sagrat de les Tradicions Patries.

No desmayeu, que un dia ó altre hem de veure triomfanta y gloriosa la Bandera dels nostres amors.

FERMIN VILADRICH

¡També hi soch!

Fa alguns dies que pensava escriure quatre ratlles sobre lo que tant s'ha parlat en LA BANDERA y que per cert han donat á coneixer son parer alguns escriptors de punta. Donchs permeteume que jo, que soch un pobre aficionat á les ratlles curtes, també hi digui lo que'm sembla.

Molt bó sería que LA BANDERA imprimís ó publicqués de tant en tant algun tomet de poesies y altres treballs literaris escullits, á fi de que 'ls aficionats á recitar ó llegir treballs en les vetllades dels respectius centres, no tinguessin d'echar mano de composicions que realment no tenen moltes voltes ni la *sal* ni el *sentit* que á nosaltres convé.

La gran dificultat está en lo poch aficionats que som á llegir, lo egoistes que estém quan de protegir á la nostra premsa's tracta.

Els tomos que podrien publicarse, haurien de ser atractius, interessants, que vencessin la resistencia que fan els nostres á tota mena de literatura carlina, á tota publicació que és ben nostra.

Jo crech que si's fes una crida als nostres poetes, escriptors y ninotaires, LA BANDERA podria empendres la publicació de tals llibrets en la seguritat de no ferli cap negoci, aixó no, perque el mercat es curt y, com ja he dit, no llegim gaire; però ab moltes probabilitats de no pérdrhi gaires quartos.

¿Fará un nou sacrifici, pera afegir als que ja porta fets, el Director de LA BANDERA REGIONAL?

XAROP DE MAGRANA

Biblioteca de "La Bandera Regional"

El nostre centenari, (folleto)	00'10 Ptas.
De Cultura	00'10 »
Homenatge als Héroes de la Independencia	00'25 »
Colecció de LA BANDERA REGIONAL de 1907 ab l'Almanach y l'Auca de Solidaritat	10'00
Himne Patriótic, (lletres y música)	00'50 »
Medalla conmemorativa del Aplech Patriótic	1'00 »
Colecció de 12 tarjetes postals carlines	1'00 »

Ultima hora

L'enterro del qui fou Eminentíssim Cardenal Casañas, ha sigut una grandiosa manifestació del poble creyent de Barcelona.

Ha contribuít molt á donarli tal grandiositat, el fet d'havérseli concedit al cadáver honors de Capitá General.

Tip. Lit. Fiol y C. Passatge Sant Joseph. — Barcelona

DISCUTINT LA PAGA

--Crida, corra, pica de mans y esdarnégat, y total, cinch pélas.
--Val més aixó que passar una quinzena à la torra.